

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

ΑΓΑΠΩ ΘΑ ΠΕΙ ΧΑΝΟΜΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Ρ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγαπώ θα πει χάνομαι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. ΠΕΠΠΑΣ ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2010, 20.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-783-9

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

ΑΓΑΠΩ
ΘΑ ΠΕΙ
ΧΑΝΟΜΑΙ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΡΕΝΑΣ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Για ενηλίκους

- Ο τελευταίος χορός της Σαλώμης*, Εκδόσεις Μίνωας, 2005
Μην πιστεύεις στην αλήθεια, Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2007
Βαθύ Γαλάζιο, Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2008
Νομίζεις ότι τελείωσε; Κάνεις λάθος, Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2009

***Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν
επίσης τα βιβλία της για παιδιά:***

- Το ψαράκι που μπορούσε να ευχηθεί*, 2008
Εγώ είμαι η αρχηγός, 2008
Ένα καινούριο ζώακι, 2008
Το ψαράκι που φορούσε γυαλιά, 2010
Η Ντανιέλα λέει όχι, 2010
Ένα αδέσποτο σκυλάκι, 2010

Ετοιμάζονται:

- Ο Αϊ-Βασίλης και το μαγεμένο παστίτσιο*
Ένα θαύμα για την Αλίκη

*Σε όσους αναζητούν
το πραγματικό νόημα της αγάπης...*

*Τι είναι η αγάπη;
Δεν είναι συμπόνια, μήτε καλοσύνη.
Στη συμπόνια είναι δύο, αυτός που πονάει κι αυτός που συμπονάει.
Στην καλοσύνη είναι δύο, αυτός που δίνει κι αυτός που δέχεται.
Μα στην αγάπη είναι ένας.
Σμίγουν οι δύο και γίνονται ένα.
Δεν ξεχωρίζουν.
Το εγώ κι εσύ αφανίζονται.
ΑΓΑΠΩ ΘΑ ΠΕΙ ΧΑΝΟΜΑΙ...*

ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Αγάπης λέξεις...

Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς να γράφω...
Όμως για να ξεκινήσω το ταξίδι, χρειάζομαι μια πρόταση, μια ιδέα, μια χειρονομία, ένα βλέμμα. Όλοι οι άνθρωποι, όλα τα όντα, έμπυχα ή άπυχα, όλα κρύβουν κάτι, κάτι πολύτιμο μέσα τους, που σπρώχνει τον συγγραφέα, που τον ρίχνει πολλές φορές στα βαθιά νερά, χωρίς ούτε καν να ξέρει να κολυμπάει.

Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς να γράφω...

Χάνομαι στον φανταστικό μου κόσμο, ζω εμπειρίες, βιώνω καταστάσεις, αλλάζω συνέχεια, γίνομαι κομμάτι από τους ήρωές μου, γελάω, χαίρομαι, πονάω μαζί τους, πολλές φορές νιώθω λες και δεν μπορώ να αναπνεύσω.

Και υπάρχουν και κάποιες μαγικές στιγμές, πιστέψτε με, είναι κάτι στιγμές που αποφασισμένη να «σκοτώσω» κάποιον ήρωά μου, να τον εξαφανίσω γρήγορα για να μπορέσω να προχωρήσω στις επόμενες σελίδες του βιβλίου, κάθομαι με αποφασιστικότητα στο κομπιούτερ κι αρχίζω να γράφω λέξεις, προτάσεις, σαν να πυροβολώ.

Και τότε... έτσι στα ξαφνικά, χωρίς να το θέλω, χωρίς να το έχω σκεφτεί ή οργανώσει, διαβάζω αυτά που έγραφα και... μένω με το στόμα ανοιχτό.

Γιατί ο ίδιος ο ήρωάς μου με παράκουσε. Δεν «σκοτώθηκε», όπως ήθελα, όπως είχα σχεδιάσει εγώ η δημιουργός του, η «δολοφόνος» του, αλλά χώθηκε πιο βαθιά στην υπόθεση και μπέρδεψε

κι άλλο το κείμενο, απέκτησε σάρκα και οστά, επαναστάτησε. Έκανε πραγματικά ό,τι ακριβώς ήθελε εκείνος.

Τότε ανατριχιάζω ολόκληρη, τότε μπορώ να πω ότι φοβάμαι και λίγο, καταλαβαίνω πως το κείμενο δεν είναι πια άψυχο, περιέχει μέσα του χαρακτήρες, ολοζώντανους χαρακτήρες, που με διατάζουν εκείνοι πια, που ακολουθούν το δικό τους πεπρωμένο, ανάλογα με τον χαρακτήρα τους, τα βιώματά τους, τον τρόπο που μεγάλωσαν.

Ακολουθώ τους ήρωές μου, γράφω γι' αυτούς, ανάλογα με τον τρόπο που μεγάλωσαν...

Φταίμε άραγε εμείς για το πώς ζούμε, πώς συμπεριφερόμαστε; Η μήπως ευθύνονται τα παιδικά μας χρόνια για το πώς χαράζουμε το δρόμο της ζωής μας; Μας αγαπούσαν; Μας είχαν απορροφεί; Ήταν κοντά μας οι γονείς μας; Ήταν αποξενωμένοι;

Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς να γράφω...

Ζούσα ως τώρα παρέα με την Αλεξάνδρα, τη Μαρίνα, την Ελίνα, τον Δημήτρη κι όλους τους άλλους ήρωες σε αυτό το μυθιστόρημα. Τους νιώθω σαν συγγενείς μου. Αλήθεια σας λέω. Μήνες τώρα, χρόνο και βάλε, ακολούθησα τον δικό τους δρόμο, έπαιξα μαζί τους, γέλασα, έκλαψα, πόνεσα, στενοχωρήθηκα και σκέφτηκα, σκέφτηκα πολύ...

Αυτοί οι ήρωες γεννήθηκαν μέσα μου από το τίποτα. Έτσι στα ξαφνικά. Όμως μεγάλωσαν, σπούδασαν, παντρεύτηκαν ή όχι, χάρηκαν, πόνεσαν, έβαλαν τη δική τους προσωπική σφραγίδα στη ζωή τους, έψαξαν να βρουν την αγάπη. Και το πιο σπουδαίο; Όπως τουλάχιστον θέλω να πιστεύω, έζησαν «στα αλήθεια», συνεχίζουν να ζουν δίπλα μας. Οι ήρωές μου σίγουρα έχουν κάτι από μένα, σίγουρα δεν έχουν καμία σχέση με μένα, γιατί αυτή η διττή κατάσταση είναι η ίδια η μαγεία της γραφής.

Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς να γράφω...

Και για να ολοκληρωθεί το βιβλίο που κρατάτε τώρα στα χέρια σας μια σκέψη πέρασε από το νου μου. Μια απλή σκέψη. Κι ύστερα μια ερώτηση. Μια τόσο δύσκολη ερώτηση, που για να την

απαντήσει κανείς πρέπει πρώτα να ψάξει βαθιά μέσα στην καρδιά του, βαθιά μέσα στην ψυχή του την ίδια. Και μετά να ταλαιπωρήσει το νου του τόσο, όσο να αρχίζει να ζαλίζεται...

Μια ερώτηση έκανα στον εαυτό μου. Μια αιώνια αναπάντητη ερώτηση. Κι απλή. Τόσο απλή και συνάμα τόσο περίπλοκη.

Τι είναι η αγάπη;

Αλήθεια, τι είναι η αγάπη; Γιατί τη χρειαζόμαστε τόσο πολύ; Κι αν δεν έχουμε αγαπήσει κι αν δε μας έχουν αγαπήσει ποτέ, τι μπορούμε να πάθουμε; Πώς θα κατακτήσει η ζωή μας; Οι καλές πράξεις, οι κακές πράξεις, όλες οι πράξεις μας, έχουν σχέση μαζί της; Κι αν ναι, γιατί;

Τι είναι επιτέλους αυτό που ονομάζουμε αγάπη; Γιατί μερικοί άνθρωποι μπορούν να πουν τόσο εύκολα το ρήμα «σ' αγαπώ» κι άλλοι δεν τολμούν να το εκφράσουν; Τι κρύβει μέσα του το συναίσθημα της αγάπης; Πώς εκφράζεται; Φτάνει μόνο να ξεστομίσεις το περιβόητο ρήμα; Φτάνει; Μήπως πρέπει να το δείξεις και με τις πράξεις σου; Κι αν όχι, γιατί; Και γιατί είναι τόσο σημαντική η αγάπη;

Αν απουσιάζει; Αν δεν έχει δηλώσει ποτέ παρούσα;

Θέλοντας να απαντήσω στο ερώτημά μου, θέλοντας να βασανίσω τον ίδιο τον εαυτό μου, έχτισα με τα μάτια της φαντασίας μου μια οικογένεια. Κι ένα σπιτικό. Το σπιτικό της αδιαφορίας, όπως ονομάζει το σπίτι της και η μεγαλύτερη κόρη της οικογένειας, η Αλεξάνδρα.

Μια οικογένεια. Πατέρας, μητέρα, παιδιά.

Μια οικογένεια χωρίς αγάπη.

Παιδιά που μεγαλώνουν χωρίς να ξέρουν τι είναι η αγάπη.

Από την εμπειρία μου τόσα χρόνια με τα παιδιά, ως παιδαγωγός, ξέρω καλά πως η αγάπη διδάσκεται. Όπως και το περπάτημα, όπως και η ομιλία, όπως το ποδήλατο, ας πούμε, όπως αμέτρητα άλλα.

Στην αρχή μου φαινόταν κι εμένα παράξενο αυτό, όμως είναι σίγουρο πως η αγάπη διδάσκεται. Το παιδί μιμείται. Ανοίγει τα χέρια του να χωθεί σε μια αγκαλιά. Χρειάζεται ένα χαμόγελο, λό-

για ενθαρρυντικά, αγγίγματα, βλέμματα που χαϊδεύουν. Κι αν δεν το αγκαλιάσει κανείς, κι αν δεν το διδάξει πώς να αγαπάει, τότε μια ζωή θα αγκαλιάζει το κενό, το κενό της ίδιας του της ύπαρξης. Η ζωή σε αυτό τον κόσμο χωρίς αγάπη δεν είναι μια... απουσία;

«Αγάπη;»

«Παρούσα!»

Πρέπει να είναι παρούσα η αγάπη στη ζωή μας. Πρέπει. Αν δεν είναι όμως;

Ο κάθε ήρωας του βιβλίου κάνει ένα ταξίδι για να ανακαλύψει την αγάπη, για να νιώσει τι σημαίνει να αγαπάς, όπως κάνει ο καθένας από μας καθημερινά. Μήπως τελικά ολόκληρη τη ζωή μας την αφιερώνουμε στην αγάπη, μήπως γι' αυτόν ακριβώς το λόγο γεννηθήκαμε; Ψάχνουμε την αγάπη παντού. Θέλουμε να μας αγαπάνε. Θέλουμε να αγαπάμε.

Η αγάπη λένε πως είναι το βάλαμο για όλα. Έτσι λένε. Μόνο... μόνο που πολύ δύσκολα μπορούμε να εκφράσουμε τι είναι η αγάπη.

Και δεν έχει η αγάπη μια μορφή μόνο. Έχει πολλές, άπειρες...

Αγάπη προς τον ίδιο μας τον εαυτό, αγάπη μητρική, πατρική, ερωτική, συγγενική, φιλική... Όλες οι μορφές της αγάπης, με όποια σειρά προτιμά ο καθένας από μας.

Μήπως η αγάπη ακολουθεί τελικά τα λόγια του μεγάλου συγγραφέα, του Νίκου Καζαντζάκη; Μήπως εκείνος είχε ανακαλύψει τελικά το νόημά της; Μήπως αγαπάμε πραγματικά μόνο όταν χάνουμε ολοκληρωτικά τον εαυτό μας;

Αγαπώ θα πει χάνομαι.

Χανόμαστε άραγε όταν αγαπάμε; Χάνουμε την ύπαρξή μας; Και τότε μόνο νιώθουμε ολοκλήρωση; Τότε αγγίζουμε την ευτυχία; Ως πού μπορεί να φτάσει ένας άνθρωπος που αγαπάει; Ίσως και μέχρι το φόνο; Είναι ποτέ δυνατόν; Έχει άραγε όρια η αγάπη;

Πόσες και πόσες ερωτήσεις...

Τις ακολουθήσα όμως, κολύμπησα μέσα σε αυτές τις ερωτήσεις

που δημιούργησαν κύματα στην επιφάνεια του νου μου. Και τα κύματα παρέσυραν μαζί τους ήχους και εικόνες, αναμνήσεις και όνειρα, έγιναν ένα με τη μνήμη μου, τη φαντασία, το ασυνείδητο.

«Τι πάει να πει αλήθεια αγαπώ;» είπα και συνέχισα να κολυμπάω και βούτηξα κάτω από το νερό, ψάχνοντας να βρω μία μία τις λέξεις για να γράψω το μυθιστόρημά μου, ακολουθώντας τα χνάρια της αγάπης. Κόντεψα πολλές φορές να πνιγώ στα αλήθεια, βγήκα στην επιφάνεια να πάρω αέρα κι άλλες φορές άρχισα να ανατριχιάζω, τόσο κρύο ήταν το νερό. Υπήρχαν στιγμές όμως που ένιωθα να δροσιζομαι, ένιωθα να με χαϊδεύει απαλά αυτό το νερό, να κυλάει αβίαστα στην απεραντοσύνη της θάλασσας του νου, να με παρασέρνει.

Μη φοβηθείτε. Κολυμπήστε παρέα μου κι εσείς, ψάξτε μαζί μου τη σημασία της αγάπης.

Μπορεί και να αξίζει το ταξίδι μας.

Κι αν καταφέρουμε να χαθούμε, τότε κερδίσαμε κάτι πολύτιμο.

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Η Γεωργία ούρλιαξε. Γονάτισε δίπλα στον Διονύση. Τον ταρακούνησε. Τίποτα. Είχε πεθάνει; Σηκώθηκε απότομα και της ήρθε ζάλη. Το δωμάτιο γύριζε γύρω της. Δεν μπορούσε να πάρει αέρα. Ανέπνεε με δυσκολία. Κόντεψε να λιποθυμήσει. Πίεσε τον εαυτό της να πάρει μια βαθιά ανάσα κι ύστερα με αργά, αβέβαια βήματα πλησίασε το κομοδίνο και έπιασε τρέμοντας το ακουστικό του τηλεφώνου. Το σήκωσε και τηλεφώνησε στην αστυνομία.

Ύστερα, χωρίς καλά καλά να ξέρει τι της συμβαίνει, άρχισε να κατεβαίνει τις σκάλες. Έτρεμε ολόκληρη, σαν φύλλο που το παίρνει ο άνεμος. Σε μια στιγμή κόντεψε να γλιστρήσει, αλλά κρατήθηκε από την κουπαστή. Πρώτη φορά η δρύνη σκάλα του σπιτιού της φάνηκε ατελείωτη. Κάθε σκαλί και προσπάθεια. Κάθε σκαλί και πιο βαθιά ανάσα. Μόλις κατάφερε να κατεβεί κάτω, άναψε όλα τα φώτα. Λες κι είχαν γιορτή. Άναψε μέχρι και τον μεγάλο πολυέλαιο στη μέση του σαλονιού. Παρόλο που απ' έξω υπήρχε ακόμα φως, παρόλο που ο ήλιος στη δύση του είχε στήσει το πιο ταιριαστό πλάνο, σαν ταλαντούχος κατεργάρας διευθυντής φωτογραφίας. Έλουζε με τις νυσταγμένες του αχτίνες το αρχοντικό, το έκανε να φαντάζει κατακόκκινο...

Η Γεωργία περίμενε όρθια, παίρνοντας κι άλλες βαθιές ανάσες. Δεν ήθελε να ανέβει και πάλι πάνω, να ξαναδεί το αφεντικό της. Δεν ήθελε να του κρατήσει συντροφιά μέχρι να έρθει η αστυνομία. Αισθανόταν τύψεις που τον άφηνε μόνο του, αλλά εκεί... μέσα στο δωμάτιό του, κάτι την έκανε να μην μπορεί να αναπνεύσει. Κάτι της έκοβε την ανάσα. Έκανε μερικά βήματα. Με χέρια που έτρεμαν άνοιξε την πόρτα του γραφείου, κοίταξε την άδεια δερμάτινη πολυθρόνα του αφεντικού της, πλησίασε τη βιβλιοθήκη και κρατήθηκε πάνω της.

Ύστερα βγήκε έξω.

Χριστέ μου...

Πίεσε τον εαυτό της να ρίξει μια ματιά προς τη σκάλα, προς τα υπνοδωμάτια πάνω. Αχ, ας γινόταν να ακούσει τα βήματά του να κατεβαίνουν τα σκαλιά. Ας γινόταν να ήταν ζωντανός. Μπορεί να είχε πάθει κάτι, κάτι σοβαρό με την καρδιά του, ας πούμε, και να τον έκαναν καλά οι γιατροί. Δε γινόταν;

Διψούσε. Αλλά δεν είχε τη δύναμη να πάει μέχρι την κουζίνα για να πει ένα ποτήρι νερό. Και μετά έμεινε εκεί, όρθια, ακουμπισμένη στην κουπαστή της σκάλας. Δεν ήθελε να κουνηθεί άλλο. Δεν έκανε τίποτα άλλο.

Τι να κάνει; Τι θα μπορούσε να κάνει; Μόλις τον είδε κατάλαβε πως ήταν νεκρός. Το τέλος είχε έρθει. Το τέλος. Ο επίλογος μας ζωής. Ο Διόνυσης. Το αφεντικό της ήταν... ήταν... Όχι. Ήταν αδύνατον να το πιστέψει.

Το ήξερε όμως πως θα πέθαινε. Δεν το ήξερε;

Έκλεισε τα μάτια της και για λίγες στιγμές έχασε το χώρο, το χρόνο, τα πάντα.

Άκουσε σειρήνες. Από κάπου μακριά. Σειρήνες που έρχονταν κοντά της, δίπλα της. Και μετά άκουσε φρένα που στρίγκλιζαν. Σειρήνες; Φρένα; Ξαναγύρισε στην πραγματικότητα. Έσφιγγε τόσο δυνατά την άκρη της κουπαστής, που τα δάχτυλά της είχαν ασπρίσει. Είχε έρθει η αστυνομία; Μα γιατί φοβόταν; Εκείνη δεν είχε τηλεφωνήσει; Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά. Αυτό δεν ήθελε; Να έρθει κάποιος να τη βοηθήσει, να τον βοηθήσει, να τον κάνει καλά.

Θεέ μου...

Το περιπολικό είχε φτάσει. Πίσω από το περιπολικό στάθμευσε ένα νοσοκομειακό του ΕΚΑΒ. Ο θόρυβος από τις πόρτες των αυτοκινήτων που έκλεισαν θύμιζε πιστολιά. Πολλές πιστολιές που τσάκισαν τη σιωπή, σηματοδότησαν το αναπόφευκτο.

Κι ήταν η πρώτη φορά που τα αυτοκίνητα παρκάρισαν στη μεγάλη αυλή του αρχοντικού στο Κεφαλάρι με άλλο σκοπό εκτός

από τη διασκέδαση. Αυτό το μεγάλο αρχοντικό είχε ζήσει δόξες που άλλα σπίτια ούτε στα όνειρά τους δεν είχαν δει. Τα πανάκριβα αυτοκίνητα που πάρκαζαν στο τεράστιο πάρκιν μπροστά από την πρόσοψη του σπιτιού άνοιγαν τις πόρτες τους για να γεμίσει το σπίτι με όλη την υψηλή κοινωνία της Αθήνας. Βουλευτές, εξέχοντα στελέχη όλων των κομμάτων, διάσημοι δικηγόροι, δικαστές, εφοπλιστές, βιομήχανοι, μεγαλοεκδότες κι όλα τα άλλα επαγγέλματα που συνδέονταν με τον αρχηγό της οικογένειας, που του έκαναν παρέα για το συμφέρον τους. Εκείνος τους δεξιωνόταν περισσότερο για να τους δείξει για άλλη μια φορά πόσο ανάγκη τον είχαν. Κουνούπι δεν έμπαινε σε αυτό το σπίτι χωρίς κάποιο σκοπό. Κι όπως όλα στη ζωή, κάποτε η αυτοκρατορία διαλύθηκε. Κι ο αυτοκράτορας βρέθηκε νεκρός...

Άνοιξε την εξώπορτα πριν προλάβουν να χτυπήσουν το κουδούνι. Δύο αστυνομικοί μπήκαν μέσα. Πίσω τους δύο νοσοκόμοι μετέφεραν ένα φορείο.

«Είναι νεκρός;» τους ρώτησε.

«Τι συνέβη;» είπε αυστηρώς υπηρεσιακά ο ένας από τους αστυνομικούς, αγνοώντας την ερώτησή της.

Η Γεωργία κοίταξε τους άντρες.

«Είναι νεκρός;» τους ξαναρώτησε κι αυτή τη φορά δεν περίμενε την απάντησή τους.

Την κοίταξαν χωρίς να μιλήσουν. Τι παράξενη γυναίκα που ήταν. Αδύνατη, κοκαλιάρικη θα έλεγες, πρέπει να είχε κλείσει προ πολλού τα πενήντα κι αυτά τα μάτια της... Μάτια που σε έκαναν να ανατριχιάζεις. Θαμπό γαλάζιο χρωματιστό γυαλί...

Η Γεωργία αναγκάστηκε να ανέβει και πάλι τη δρύινη σκάλα. Αργά, επώδυνα. Κι αυτή τη φορά κάθε σκαλοπάτι που ανέβαινε την οδηγούσε πιο κοντά στην τραγική αλήθεια. Με τρεμάμενα πόδια τούς οδήγησε στον κύριο Διονύση, στον πρώτο όροφο.

Η πόρτα του δωματίου του αφεντικού της ήταν ορθάνοιχτη. Την είχε αφήσει εκείνη ανοιχτή πιο πριν όταν, όταν...

Τώρα. Να τώρα αμέσως θα άκουγε τη φωνή του αφεντικού της. «Ποιοι είσαστε, κύριοι; Τι θέλετε; Πώς τολμάτε να μπαίνετε έτσι μέσα στο σπίτι μου; Γεωργία; Εσύ τους άνοιξης; Πες μου! Γεωργία!»

Αλλά όταν κοντοστάθηκε στην πόρτα του και τον ξαναείδε κατάλαβε πως ο κύριος Διονύσης δε θα ξαναμιλούσε ποτέ. Δε θα ξαναφώναζε ποτέ το όνομά της.

Μπήκε μέσα. Πίσω της οι τέσσερις άντρες.

Ο ένας αστυνομικός γονάτισε πάνω από τον άντρα που ήταν σωριασμένος στο πάτωμα. Το ίδιο κι ο ένας από τους νοσοκόμους. Ήταν ένας νεαρός, γύρω στα τριάντα. Τα μαλλιά του ήταν κουρεμένα γουλί και φορούσε άσπρα λαστιχένια γάντια. Εξέτασε βιαστικά το αφεντικό της. Ύστερα σηκώθηκε απότομα όρθιος και την κοίταξε.

Η Γεωργία κατάλαβε τι θα της έλεγε πριν ακόμα μιλήσει.

«Δεν έχει σφυγμό. Είναι νεκρός!»

Ούρλιαξε ξανά και αυτή τη φορά βρήκε τη δύναμη να καθίσει στο κρεβάτι. Ήταν χλωμή, κατάχλωμη.

«Και τώρα;» άκουσε τον εαυτό της να ρωτάει.

«Θα ειδοποιήσουμε το γιατρό, για να επιβεβαιώσει το θάνατό του», της είπε ήρεμα ο ένας αστυνομικός, κοιτάζοντας τον νεκρό άντρα στο πάτωμα. Ύστερα βγήκε από το δωμάτιο όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Χρειαζόταν αέρα.

Ο νοσοκόμος άνοιξε ένα από τα βαλιτσάκια που είχε φέρει μαζί του κι έβγαλε δύο μάσκες. Φόρεσε τη μία και έδωσε την άλλη στο συνάδελφό του. Μετά κοίταξε πιο προσεκτικά τον άντρα που ήταν ξαπλωμένος στο πάτωμα.

Φορούσε μαύρες γυαλιστερές πιτζάμες με ρίγες. Το πάνω μέρος της πιτζάμας ήταν ανοιχτό στο στήθος και κρατούσε ακόμα την καρδιά του. Καρδιακή προσβολή; Δεν ήταν γιατρός για να ξέρει. Αίμα δεν υπήρχε πουθενά. Απ' ό,τι τουλάχιστον μπορούσε να δει. Το πρόσωπο του νεκρού ήταν ρυτιδιασμένο. Τα μάτια του κλειστά. Στο στόμα του θα μπορούσες να πεις, αν είχες βέ-

βαια μεγάλη φαντασία, πως σχηματιζόταν ένα χαμόγελο. Ένα χαμόγελο ειρωνικό; Λυτρωτικό; Μα τι ανοησίες σκεφτόταν; Αυτός ο άντρας ήταν νεκρός κι έπρεπε να πιστοποιηθεί ο θάνατός του κι όλα να πάρουν το δρόμο τους. Όσο περίμενε το γιατρό όμως δεν μπορούσε να μη σκεφτεί πως στα νιάτα του έπρεπε να ήταν ωραίος άντρας. Ψηλός, κοντά στο ένα κι ογδόντα, κι αδύνατος. Πολύ αδύνατος. Πρέπει να πλησίαζε σίγουρα τα εβδομήντα ή να τα είχε κλείσει. Δε φορούσε παντόφλες, δε φορούσε κάλτσες. Απλά έμοιαζε σαν να κοιμόταν. Αντί για το κρεβάτι του όμως, ήταν ξαπλωμένος στο ξύλινο πάτωμα...

Δύο ώρες χρειάστηκαν για να έρθει το αυτοκίνητο της ιατροδικαστικής υπηρεσίας. Ο γιατρός τελείωσε γρήγορα με τα διαδικαστικά, επιβεβαίωσε το θάνατο κι έφυγε. Οι νοσοκόμοι ακούμπησαν το πτώμα στο φορείο, έριξαν πάνω του ένα άσπρο σεντόνι, το έβαλαν στο νοσοκομειακό κι έφυγαν κι αυτοί.

Ο κύριος Διονύσης είχε πάρει το δρόμο για το τελευταίο του ταξίδι. Και του άρεσε τόσο πολύ να ταξιδεύει. Η Γεωργία καθόταν σε μια γωνιά στο σαλόνι. Για λίγο νόμιζε πως ζούσε ένα όνειρο. Πως σύντομα θα ξυπνούσε κι όλα θα ήταν και πάλι όπως και πριν. Κοίταξε το ρολόι της. Κόντευε εννέα η ώρα. Ήταν πρωί; Ήταν βράδυ; Δεν μπορούσε να το συνειδητοποιήσει. Όχι. Ήταν νωρίς ακόμα να ψήσει τον καφέ του κυρίου Διονύση, να του τον ανεβάσει πάνω. Το αφεντικό της, όταν αποσύρθηκε από τη δουλειά, δεν ξυπνούσε πριν από τις εννιά και μισή το πρωί. Καμιά φορά και δέκα. Του άρεσε ο πρωινός ύπνος...

Μα τι σκεφτόταν; Πρέπει να ήταν βράδυ, γιατί τα φώτα ήταν αναμμένα. Αλλά γιατί...

Τίναξε το πρόσωπό της για να γυρίσει και πάλι στο τώρα. Στον εφιάλτη. Η μεγάλη εξώπορτα ήταν ανοιχτή. Κόσμος έμπαινε κι έβγαινε. Πολλοί φορούσαν μάσκες. Μα γιατί φορούσαν μάσκες; Ο ένας από τους αστυνόμους την πλησίασε εκεί που καθόταν.

«Τι γίνεται; Τι συμβαίνει;» τον ρώτησε.

«Περιμένουμε τους αξιωματικούς της Σήμανσης», της απάτησε εκείνος.

Έφτασαν κι οι αξιωματικοί της Σήμανσης, που άρχισαν να δουλεύουν πυρετωδώς. Ο Διονύσης Λέκκας δεν ήταν όποιος κι όποιος. Ήταν ένα από τα πιο σημαντικά ονόματα της ελληνικής βιομηχανίας. Έπρεπε να δουλέψουν γρήγορα και αποτελεσματικά αν ήθελαν να παραμείνουν κι αύριο στη θέση τους. Έπρεπε να αναφέρουν τι συνέβη στους προϊστάμενούς τους.

Η Γεωργία συνέχιζε να κοιτάζει ανήμπορη όσα συνέβαιναν γύρω της.

Οι δύο αστυνομικοί άρχισαν να της παίρνουν κατάθεση. Έξω είχε νυχτώσει για τα καλά.

Ναι, εκείνη είχε βρει το πτώμα. Ναι, δούλεψε σε αυτό το σπίτι πάνω από είκοσι χρόνια. Μπορεί και είκοσι πέντε, δε θυμόταν ακριβώς. Μαγείρευε, συγύριζε, φρόντιζε το νοικοκυριό. Όχι, δεν άκουσε κανέναν να μπαίνει στο σπίτι. Όμως...

«Όμως τι, κυρία Λαμπρινού;»

Η Γεωργία κοίταξε τον αστυνομικό που της έκανε την ερώτηση. Βούρκωσε.

«Εγώ φταίω», του είπε.

«Εσείς; Γιατί το λέτε αυτό;»

«Γιατί... γιατί... έλειπα από το σπίτι. Τρεις ημέρες. Πήγα στα Γιαννιτσή, το χωριό μου, για λίγο. Για τελευταία φορά. Για να ξεφύγω...»

«Για τελευταία φορά; Για να ξεφύγετε; Τι εννοείτε;» ρώτησε απορημένος ο αστυνομικός.

«Έχω ένα μικρό σπιτάκι στα Γιαννιτσή. Ανήκε στον πατέρα και στη μητέρα μου», συνέχισε η Γεωργία, αγνοώντας την ερώτησή του.

«Κυρία Λαμπρινού, από τι θέλατε να ξεφύγετε;» επέμενε ο αστυνομικός.

Η Γεωργία δε μίλησε.

«Και γιατί λέτε πως φταίτε εσείς;» τη ρώτησε πάλι ο δεύτερος αστυνομικός.

«Μα δεν καταλαβαίνετε; Επειδή τον άφησα μόνο του. Τον άφησα μόνο, ολομόναχο. Δεν έπρεπε...»

Ξαφνικά τα μάτια της Γεωργίας άνοιξαν διάπλατα. Ξαφνικά κατάλαβε κάτι που τόσην ώρα δεν είχε αντιληφθεί. Δεν ήθελε να αντιληφθεί.

«Μυρίζει... είπε. Μυρίζει τόσο πολύ...»

Οι αστυνομικοί την κοίταξαν. Ο ένας έκανε να γελάσει, μα συγκρατήθηκε. Τώρα το κατάλαβε; Τόσην ώρα δε μυρίζει; Δεν είδε πως όλοι όσοι ήρθαν σε επαφή με το πτώμα φορούσαν μάσκες; Πάει, σάλεψαν τα λογικά αυτής της γυναίκας. Την καμήνη. Για άλλη μια φορά το τραγικό έγινε ένα με το κωμικό.

«Κι όμως. Κι όμως μέσα στον ύπνο μου άκουσα τη φωνή του», συνέχισε παραξενεμένη η Γεωργία.

«Το αφεντικό σας έχει μέρες που πέθανε», της είπε απότομα ο ένας από τους αστυνομικούς, αναγκάζοντάς τη να κλείσει το στόμα της με τα χέρια της, για να μην ουρλιάξει.

«Πότε επιστρέψατε;» τη ρώτησε επαγγελματικά ο άλλος.

«Σήμερα... σήμερα το μεσημέρι γύρισα. Το σπίτι... το σπίτι ήταν έρημο», ψέλλισε η Γεωργία και προσπάθησε να καταπιεί, για να πνίξει τα δάκρυά της. «Και... και ξέρω πως ο κύριος Διονύσης ξαπλώνει τα μεσημέρια. Δεν ήθελα να τον ενοχλήσω. Έτσι ξάπλωσα κι εγώ. Ήμουν κουρασμένη. Τόσες ώρες στο λεωφορείο του ΚΤΕΛ, τόσες ώρες. Πιάστηκε η μέση μου, παιδί μου. Κοιμήθηκα και...»

«Και;»

«Με ξύπνησε μια φωνή».

Δεν ήξερε αν ήταν η φωνή του κυρίου Διονύση. Μια φωνή. Δεν μπορούσε να καταλάβει μέσα στον ύπνο της αν ήταν αντρική ή γυναικεία φωνή. Ναι, ήταν κοντά... επτά και κάτι η ώρα όταν ξύπνησε. Ξύπνησε από ένα σπαραχτικό, δυνατό, φρικιαστικό «Όχι».

Κάποιος είχε φωνάξει «Όχι». Ποιος; Δεν ήξερε. Μπορεί και να ήταν η φωνή του αφεντικού της, του κυρίου Διονύση Λέκκα.

Μπορεί και όχι. Τινάχτηκε τρομαγμένη κι ανασηκώθηκε στο κρεβάτι της. Άναψε το φως, είδε την ώρα στο μικρό ξυπνητήρι πάνω στο κομοδίνο της και σκέφτηκε να σηκωθεί να δει ποιος είχε φωνάξει, να δει αν τη χρειαζόταν το αφεντικό της. Άρρωστος άνθρωπος ήταν. Πολύ άρρωστος. Χρόνια τον ταλαιπωρούσε ο καρκίνος. Ναι. Καρκίνος στον πνεύμονα. Και ύστερα μετάσταση, στα οστά. Να μη σε βρει, γιε μου, ποτέ τέτοια κατάρα. Όμως ήταν δυνατό σκαρί ο κύριος Διονύσης. Άντεχε. Τόσα χρόνια...

Πρέπει να είχε ακόμα φως έξω όταν σηκώθηκε, Ιούνιος μήνας. Ιούνιος δεν είναι; Όμως όλα τα παντζούρια μέσα στο σπίτι ήταν κλειστά. Γι' αυτό μόλις βγήκε από την κρεβατοκάμαρά της άναψε το φως του διαδρόμου και προχώρησε στο δωμάτιο του αφεντικού της. Τρία δωμάτια πιο κάτω από το δικό της. Το σπίτι, μονοκατοικία, έχει έξι υπνοδωμάτια. Μάλιστα, το αφεντικό της ζει... ζούσε μόνο του.

Αν είχε παιδιά;

Δίστασε για λίγο. Κοίταξε τον αστυνόμο που της έπαιρνε κατάθεση και μετά τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Εκείνος παραξενεύτηκε. Την ξαναρώτησε και σημείωσε κάτι βιαστικά στο σημειωματάριό του. Η Γεωργία πήρε μία βαθιά αναπνοή. Χαμογέλασε. Κοίταξε κάτω. Δεν άντεχε να κοιτάξει τον αστυνόμο στα μάτια. Δεν άντεχε να του πει πως ένας άντρας με τρία παιδιά ζούσε ολομόναχος και ξεχασμένος και...

Πήρε μία βαθιά αναπνοή και βρήκε τη δύναμη να σηκώσει το κεφάλι της και να κοιτάξει το συνομιλητή της στα μάτια.

«Μάλιστα, κύριε αστυνόμε», του είπε. «Ο κύριος Διονύσης έχει... είχε τρία παιδιά. Τρεις κόρες. Την Αλεξάνδρα, τη Μαρίνα και την Ελίνα».

«Τις ειδοποιήσατε;»

Η Γεωργία ίσιωσε την πλάτη της.

«Τα παιδιά!» είπε κι έκλεισε το στόμα με τα χέρια της. «Πρέπει να το μάθουν τα παιδιά, δεν πρέπει; Αυτό δεν είναι το σωστό;»

«Θέλετε να τα ειδοποιήσουμε εμείς;» είπε ο ένας αστυνόμος.

Η Γεωργία αγνόησε τα λόγια του, άπλωσε το χέρι της και σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου δίπλα της. Πήρε έναν αριθμό και μετά σηκώθηκε κι εκείνη όρθια, λες και της ήταν αδύνατον να ανακοινώσει τόσο άσχημα νέα καθισμένη.

«Αλεξάνδρα! Έλα γρήγορα στο σπίτι. Η αστυνομία... ο πατέρας σου... Είναι... τον βρήκα στο δωμάτιό του. Είναι νεκρός!» φώναξε με κομμένη την ανάσα. «Και... πες το, σε παρακαλώ, και στη Μαρίνα», συνέχισε και κατέβασε το ακουστικό όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Ξεροκατάπιε κι άρχισε να παίρνει ένα καινούργιο νούμερο.

Οι αστυνομικοί κοίταζαν ο ένας τον άλλο αμίλητοι. Αυτή η γυναίκα φαινόταν τόσο ανήμπορη, τόσο χαμένη στον κόσμο της. Κι όμως βρήκε τη δύναμη που χρειαζόταν για να αναγγείλει τα δυσάρεστα.

«Ελίνα; Ελίνα μου; Έλα γρήγορα σπίτι. Ο πατέρας σου... πέθανε!» είπε με βραχνή φωνή η Γεωργία ύστερα από λίγο.

Έπειτα κάτι έσπασε μέσα της, παράτησε το ακουστικό ανοιχτό πάνω στο τραπεζάκι. Δεν είχε πια τη δύναμη να το βάλει στη θέση του. Δεν την υπάκουαν τα χέρια της. Σωριάστηκε σαν παρατημένη μαριονέτα στον καναπέ. Δάκρυα άρχισαν να κυλάνε στα μάγουλά της.

Ξαφνικά οι δύο αστυνομικοί σηκώθηκαν απότομα όρθιοι και χαιρέτησαν έναν άντρα γύρω στα σαράντα πέντε που μπήκε με φόρα στο σαλόνι.

«Είσαστε η κυρία Λαμπρινού;» ρώτησε τη Γεωργία. «Η οικονόμος του κυρίου Λέκκα;»

«Μάλιστα», είπε πνιχτά εκείνη, ανάμεσα στους λυγμούς της.

«Κωνσταντίνος Κάππος, κυρία μου. Είμαι ο διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος Κηφισιάς. Από αυτήν τη στιγμή αναλαμβάνω εγώ προσωπικά την υπόθεση. Υπάρχουν βάσιμες υποψίες πως το αφεντικό σας δολοφονήθηκε».

Η Γεωργία τον κοίταξε. Τα λόγια του ακούστηκαν τόσο μακρινά. Τι είπε μόλις τώρα; Δολοφονήθηκε; Ο κύριος Διονύσης;

Όχι, αποκλείεται. Κάποιο λάθος είχε γίνει. Κάποιο απαίσιο, τραγικό λάθος. Ήταν σίγουρη.

Σηκώθηκε όρθια. Είχε σταματήσει να σπαράζει. Το πρόσωπό της είχε αλλάξει όψη. Έμοιαζε λες και δεν είχε συμβεί τίποτα απολύτως. Χαμογελούσε κιόλας.

«Με συγχωρείτε, κύριοι», είπε σε όλους και τέντωσε την πλάτη της. «Πρέπει να σας αφήσω τώρα. Έχω δουλειά. Όπου να 'ναι θα ξυπνήσει ο κύριος Διονύσης και θα με ζητήσει. Πρέπει να του ανεβάσω το καφεδάκι του. Κάθε πρωί πίνει μόνο έναν καφέ. Ελληνικό με λίγη ζάχαρη. Λυπάμαι πολύ... αλλά καταλαβαίνετε...»

Η Αλεξάνδρα, η Μαρίνα και η Ελίνα, μεγαλώνουν σε ένα αρχοντικό όπου βασιλεύει η αδιαφορία. Έχουν τα πάντα, τους λείπει το πιο βασικό: η αγάπη. Ακολουθούν το πεπρωμένο τους, ερωτεύονται με πάθος, χωρίζουν. Ταξιδεύουν παρέα με τα περιστέρια της καρδιάς τους στο απέραντο γαλάζιο του Αιγαίου και στην Καλντέρα της Σαντορίνης, πετούν πάνω από τις πλατείες της Φλωρεντίας, χορεύουν με τον ήλιο της ερήμου, στη χλιδή των Αραβικών Εμιράτων, προσπαθούν με πείσμα να ανακαλύψουν τι θα πει «σ' αγαπώ».

Σε μια παράλληλη διαδρομή, παρών είναι και ο Δημήτρης, που σμίγει μυστικά με αλήθειες τραγικές, μπλεγμένος εν αγνοία του στον ίδιο οικογενειακό ιστό.

Τέσσερις ήρωες που ερωτεύονται, πονάνε, χαίρονται, συγκρούονται, αναρωτιούνται ως πού μπορεί να φτάσει ένας άνθρωπος που αγαπάει. Ίσως και μέχρι το φόνο; Είναι ποτέ δυνατόν; Έχει άραγε όρια η αγάπη;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-783-9

9 789604 537839

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 08244

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ